

KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO IR
RAJONO LIAUDIES DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Anykščiai

1979 m.

vasario

22 d.

Ketvirtadienis

Nr. 22 (3912)

KIIIIIIII

Kaina 2 kap.

Eina nuo 1948 m.

Taikos ir Tėvynės sargyboje

Tarybinė liaudis, TSRS Ginkluotųjų Pajėgų kariai, brolių socialistų šalių darbo žmonės, visa pažangioji pasaulio žmonija pažymi Tarybinės Armijos ir Karinio Jūrų Laivyno dieną. Tarybinės Ginkluotosios Pajėgos įkurtos prieš 61 metus. Švedami šią šventę, mes žinome, kad tarybiniai kariai, pety pelyn su kitų socialistų šalių ginkluotosiomis pajėgomis tvirtai stovi visuotinės taikos ir komunizmo statybos sargyboje. Pašizmo sutriuškimas Didžiąja Tėvynės kare, pasaulinės socializmo sistemos susikūrimas ir jos nepalaužiamas stiprinimas sukėlė esminius ir negrįžtamus lėgų santykio pakitimus pasaulinėje arenoje. Imperializmas neteko istorinės iniciatyvos, galimybės nebaudžiamai tvarkyti tautų likimą.

Tačiau karo grėsmė nors ir atitolinta, bet nepašalinata. NATO šalių valdantieji sluoksniai be palovos plečia materialinį ruošimąsi karui. Pagrindinis dėmesys skiriamas kokybiniams ginkluotės tobulinimui. Jungtinės Amerikos Valstijos, kitos NATO šalys, taip pat Japonija nepaliaujamai didina karinius biudžetus. Štai 1978 finansiniai metais Pentagono biudžetas sudarė 118 milijardų dolerių, o šiemet jis

didinamas iki 130 milijardų. Pernai Vašingtone įvykusi NATO tarybos sesija paskelbė ilgalaikį kursą ginklavimo varžyboms stiprinti.

Tiesioginiai reakingiausių ir agresyviausių imperializmo lėgų pagalbininkai yra Kinijos vadeivos. Ekspansionistiniai, hegemonistiniai tikslais jie aktyviai priešinasl įtempimo mažinimui, ragina stiprinti NATO bloką, aštrina padėtį Pietryčių Azijoje, vykdo priešišką antitarybinį kursą.

Tokiomis sąlygomis Tarybų Sąjunga, nuolat kovodama dėl įtempimo mažinimo, turi būti budri agresyvių imperializmo lėgų atžvilgiu, stiprinti šalies gynybinę galą. Didžiulę reikšmę dabartiniam Ginkluotųjų Pajėgų vystymo etapui turi ir tas faktas, kad jos ugdomos, esant socializmo šalių sandraugai, galingai politinei ir karinei Varšuvos sutarties socialistinių šalių organizacijai.

Komunistų partija ir Tarybinė vyriausybė nuolat rūpinasi, kad armija ir laivynas pagal techninį aprūpinimą ir organizacinę struktūrą, asmenines sudėties apmokymą ir auklėjimą atitiktų šiuolaikinius reikalavimus. Socialistinės ekonomikos, mokslo ir technikos vystymo pasiekimų dėka visos TSRS Ginkluotųjų Pa-

jėgų rūšys aprūpintos šiuolaikiniais ginklais ir kovine technika, turi visa, kas reikalinga atremti bet kokį užpuolimą.

Mūsų kariams būdingas tvirtas idėjinis užsigrūdinimas, karšta meilė Tėvynai, ištikimybė komunizmo idealams ir didelis kovinis meistriškumas. Dabar beveik visi tarybiniai kariai yra baigę ne mažiau kaip aštuonias klases, o 80 procentų — aukštąjį ir vidurinį mokslą. Daugiau kaip pusė visų karininkų turi aukštąjį karinį ir karinį išsilavinimą, daugiau kaip 90 procentų jų — komunistai ir komjaunuliai.

Džiugu pažymėti, kad ir iš mūsų respublikos į TSRS Ginkluotųjų Pajėgų gretas kasmet įsilieja vis geriau paruoštas jaunimas. Pernai maždaug trys ketvirtadaliai kariuomenės pašauktų jaunuolių buvo baigę aukštąjį arba vidurinį mokslą, beveik visi turėjo PDG ženklelius, kas trečias — karinę techninę specialybę. Tai atkaklaus respublikos partinių, tarybinių, komjaunimo organų, visuomeninių organizacijų, karinių komisariatų darbo rezultatas.

Mūsų partija laiko būlina ir toliau tobulinti TSRS Ginkluotųjų Pajėgų asmeninės sudėties mokymą ir

auklėjimą, stiprinti savo įtaką kariams. Ji labai rūpinasi vadų, politinių organų, partinių ir komjaunimo organizacijų veiklos gerinimu. Auklėjant karius, didelę reikšmę turi TSKP CK Generalinio Sekretoriaus, TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Pirmininko draugo L. Brežnevo išvados ir pasiūlymai gynybos klausimais, pareikšti kelionės po Sibirą ir Tolimuosius Rytus metu.

Tarybiniai kariai, įkvėpti nuolatinio Komunistų partijos ir tarybinės liaudies rūpinimosi šalies gynybinės galios stiprinimu, sutinka TSRS Ginkluotųjų Pajėgų 61-ąsias metines naujais laimėjimais, atkakliai gerina junginių, dalinių ir laivų kovinę parengtį, budriai stovi visuotinės taikos ir komunizmo statybos sargyboje.

Pulkininkas K. Gaurylius
Lietuvos TSR karinio komisariato politinio skyriaus viršininkas

J. Bulvydo plakatas (ELTA)

Pranešimai politinformatoriams

Rajono politinformatorių mokyklos klausytojai įvykusių šiame dienomis užsėmimų metu išklausė keletą pranešimų, susijusių su rajono liaudies ūkio vystymu, prekybos, sveikatos apsaugos pasiekimais bei perspektyvomis. Apie dešimtojo penkmečio trečiaisiais metais ekonomikoje ir socialinio gyvenimo srityse pasiektus laimėjimus rajone ir perspektyvas aiškiai politinformatoriams pranešimą padarė Anykščių rajono Liaudies deputatų tarybos vykdomojo komiteto pirmininkas A. Budavičius.

Anykščių raikopasajungos pirmininkas J. Raupys ir Anykščių centrinės ligoninės vyr. gydytojas B. Sinkūnas pasidalino su politinformatorių mokyklos klausytojais mintimis apie prekybos ir sveikatos apsaugos srityse pasiektus laimėjimus bei pasireiškiančias problemas, apie konkrečius uždavinius ateitį. Be to, politinformatoriams tarptautinę apžvalgą padarė respublikinės „Zinijos“ draugijos lektorius, LTSR Mokslo akademijos Istorijos instituto mokslinis bendradarbis A. Soliūnas. „K. d.“ inf.

GĖDA KINIJOS AGRESORIAMS!

„Šalin rankas nuo Vietnamo!“, „Nereikia grobuoniško karo!“ — su tokiais šūkiams, smerkiančiais Kinijos ginkluotųjų pajėgų agresiją prieš socialistinį Vietnamą, antradienį į mitingą susirinko Anykščių statybos ir remonto valdybos dirbantieji. Jo pradžioje susirinkusieji išklausė išsamų vlniečio lektoriaus tarptautinio ko Antano Soliūno pranešimą apie dabartinę padėtį Kinijoje.

— Žmonija sukrėtė skaudūs žinia apie hegemonistinius Pekino lyderių kėslus prieš vos pradėjusią gydyti praėjusių karų žaizdas Vietnamo Socialistinę Respubliką. Mes su tavimi, laisvę ir nepriklausomybę mylinti liaudie, mes paremsime tavo pergalę naujais darbo laimėjimais! — protesto mitinge pasakė Statybos ir remonto valdybos darbų vykdytojas Stasys Jurkėnas.

Mitinge kalbėjo valdybos pirminės partinės organizacijos sekretorė Aldona Cholina, valdybos viršininkas Marcelinas Urbonas ryžlingai pasmerkė socializmo idealus išdavusių Kinijos vadovų veiksmus, nuosirdžiai pritarė Komunistų partijos ir tarybinės vyriausybės politinei linijai.

„K. d.“ koresp

Rūstaus pasipiktinimo jausmas kilo kiekvieno Troškinių vidurinės mokyklos mokytojo ir moksleivio širdyje, sužinojus, jog Pekino vadovai įvykdė agresiją prieš daug išskentėjusią narsiąją Vietnamo liaudį. Pirmaadienį mokyklos pedagogai ir moksleiviai, susirinkę į mitingą, ryžtingai pasmerkė hegemonizmo politiką vykdančius Kinijos militaristus.

Mokytojas komunistas Bronius Pilkauskas, kabėdamas mitinge, pažymėjo, jog didvyriškoji vietnamiečių tauta ilgus dešimtmečius kovojo už laisvę ir nepriklausomybę, įveikė praužų ir amerikiečių koloniza-

torius. Ir štai, dabar daug išskentėjusią šalį, tik pradėjusią užgydyti karo žaizdas, vėl išdaviškai užpuolė Pekino kariauna. Nė vienas doras žmogus planetoje negali likti ramus, kol agresoriai trypia Vietnamo žemę.

Rūsčiai pasmerkė išdaviškius Kinijos valdančiųjų viršūnių veiksmus mitinge kalbėjo moksleivių komjaunimo organizacijos sekretorius Alvydas Pilipūnas, vie-nuo liktakai komjauniniai Raimonda Burkauskaitė ir Jonas Bubinas, mokytojas Jonas Bernadišius. Mitingo dalyviai vieningai pritarė Tarybinės Vyriausybės pareiškimui. D. Binkys

Tarybų Sąjungos vyriausybės pareiškimas

Vasario 17 dieną Kinijos ginkluotosios pajėgos įsiveržė į Vietnamo Socialistinės Respublikos teritoriją.

Pekino agresija prieš socialistinį Vietnamą yra tiesioginis rezultatas šantažo ir spaudimo politikos, kurią Kinijos valdžia vykdo daugelį metų visos Pietryčių Azijos atžvilgiu ir ypač Vietnamo atžvilgiu. Pekino lyderiai atvirai pareiškia norį „nubauti“ Vietnamą, kuris vykdo savarankišką politiką ir ne tik atsisakė prisidėti prie Kinijos ekspansijos Pietryčių Azijoje, bet ir yra žimta kliūtis Pekino hegemonistinių užmačių įgyvendinimui.

Kinijos viršūnės nenori susilaikyti su tuo, kad Kampučijos liaudis atsikratė kruvino budeliško Pol Polo režimu ir atkūrė draugiškus santykius su kaimyniniu Vietnamu. Panaudoti tai dingstimi agresijai — kelias, kuris, kaip rodo istorija, veda agresorių prie negarbingos, gėdingos pabaigos.

Tai, kad Kinija užpuolė Vietnamą, dar kartą parodo, kaip neatsakingai žiūrima Pekine į taikos likimą, kaip nusikalstamai lengvai Kinijos vadovybė ima naudoti ginklus.

Kinijos kariuomenės įsiveržimas į Vietnamą, kuris tik neseniai atremė užsienio agresiją, negali būti abejingas nė vienas doras žmogus pasaulyje. nė viena suvereni

valstybė. Šie agresyvūs veiksmai, prieštaraujantys SNO principams, grubiai pažeidžia tarptautinę teisę, visam pasauliui demaskuoja tikrąją Pekino hegemonistinės politikos Pietryčių Azijoje esmę. Bet koks nuolaidžiavimas tokiai politikai — tai nuolaidžiavimas Kinijos vadovybės mėginimams įtraukti pasaulį į karą. Vietnamo Socialistinės Respublikos užpuolimas taip pat parodė, ko verti Kinijos vadovų tuščiažodžiavimai apie mažų ir vidutinių valstybių, kurių „užtarėjū“ mėgina dėtis Pekinas, interesų gynimą.

Didvyriškoji Vietnamo liaudis, tapusi naujos agresijos auka, sugebės apsiginti ir šį kartą, tuo labiau, kad ji turi patikimų bičiulių. Tarybų Sąjunga įvykdydys įsipareigojimus, prisiimtus pagal TSRS ir VSR draugystės ir bendradarbiavimo sutartį.

Tie, kas lemia politiką Pekine, turi suvokti, kol ne vėlu. Kinų tautai, kaip ir kitoms tautoms, reikalinga taika, o ne karas. Visa atsakomybė už tolesnę Pekino agresiją prieš Vietnamo Socialistinę Respubliką teks dabartinei Kinijos vadovybei.

Tarybų Sąjunga ryžtingai reikalauja nutraukti agresiją ir nedelsiant išvesti Kinijos kariuomenę iš Vietnamo Socialistinės Respublikos teritorijos.

Šalin rankas nuo socialistinio Vietnamo!

Ispūdingos permainos LEVANIŠKYJE

Veržlus nudienu gyvenimas po pastarųjų rinkimų į TSRS Aukščiausiąją Tarybą paliko ryškius pėdsakus kiekvienam mūsų rajono kolūkyje. Išaugo nauji erdvių fermų pastatai, naujos gyvenvietės gatvės. Daugeliui duonos augintojų šeimų šis penkmetis atnešė nemažą džiaugsmo ir pasididžiavimo: persikėlė į jaukų namą gyvenvietėje, baigė mokslus sūnus ir dukros tapo kvalifikuotais mechanizatoriais ar specialistais, turiningos atostogos praleistos pas svetingus broliškųjų respublikų darbo žmones...

Gražiančių gyvenimų kartu su visais šalies, respublikos dirbančiaisiais pagrįstai džiaugiasi ir Levaniškio kolūkio žemdirbiai. Apie permainas jų darbe, buityje, įvykusias po praėjusių rinkimų į TSRS Aukščiausiąją Tarybą, šiame laikraščio puslapyje pasakoja kolūkio pirmininkas **SERGEJUS SAMSONKOVAS**.

INTENSIVĖJA GAMYBA

Daugiau kaip prieš ketverius metus įvykusius rinkimus nelengva buvo paminti TSRS Aukščiausiąją siekti tolimesnę gamybos Tarybą Levaniškio kolūkio prieaugį. Tačiau darnaus žemdirbių kolektyvas sutiko triūso dėka per trejus šio palyginti aukštais gyvulinin- penkmečio metus toliau kistės produktų gamybos lo žemdirbystės kultūra, mečio eigoje:

	1975 m.	1978 m.
Pagaminta pieno tonų	1008	1290
Pagaminta mėsos tonų	311	346
Galvijų skaičius	757	817
Kiaulių skaičius	1370	1837
Kultūrinių ganyklų plotas ha	85	280
Zemių, nusausintų uždaru drenažu, plotas ha	960	1530
Išterpta organinių trąšų vidutiniškai į kiekvieną ariamos žemės hektarą tonų	6	11
Grūdinių kultūrų derlingumas cent/h	22	32
Darbo užmokesčio fondas tūkst. rub.	366	408

Šiame penkmeteje Levaniškio kolūkyje buvo įvesta 1000 vielių korpusas su 22 gyvenamieji namai ir kitomis pagalbinėmis patalponėmis, šakniavalių kompleksas pirmųjų sandėlis.

GERĖJA DARBO SĄLYGOS, AUGA DARBO NASUMAS

Penkeri metai — ne toks ilgas laiko tarpas, kad iš pagrindų būtų pakeistos kolūkiečių darbo sąlygos visuose gamybos padaliniuose. Bet kur įvesti rikiuotė nauji pastatai arba atlikti kapitalinė rekonstrukcija, pritaikyta nauja technika, — ten pastaraisiais metais žmonėms triūsti tapo iš tiesų lengviau.

Ne taip seniai vienas šėrėjas fermoje įstengdavo prižiūrėti 180–200 penimų kiaulių, ir tai čia triūstiantys žmonės nusiskundavo, jog sunku primityviais vežimėliais vežioti ir pilstyti į lovių jovaia. Dabar, įvedus rikiuotė kiaulių kompleksą pirmąjį korpusą, be maž 1000 penimų kiaulių prižiūri viena šėrėja Apolonią Abraškevičienę. Ji puikiausiai susidoroja su darbu, kurį seniau atlikdavo penki žmonės, ir nesiskundžia nuovargiu ar laisvalaikio stoka. Stropiajai šėrėjai netenka stumdyti vagonėlių, pilstyti jovaio: užtenka spustelėti mygtuką, ir siurbiai pumpuoja skystą pašarą į lovių.

Praėjusiame penkmeteje kolūkio moterų neįilgo darbas pieno fermoje: priežastys tam — rankinis melžimas, poilsio dienų stoka.

O štai šiame penkmeteje norinčių dirbti melžėjų kolūkiečių netrūksta. Elena Skaržauskienė jau treji metai, kaip pensininkė, bet mesti darbo karvių fermoje nesiruošia. Galėtų naudotis užtarnautu poilsiu Stasė Beltienė, bet ir ši moteris tebemelžia žaliasias. Iš kur atsirado tokia šių kolūkiečių ištermė, pomėgis dirbti? Paslapties čia nėra: mechanizavus melžimą tiek žiemą, tiek ganiavos metu, nebe pavargsta moterų rankos. Išspręsta fermoje ir poilsio dienų problema.

Melžėjoms įgijus tobulėsių mechanizuoto melžimo įgūdžių, toliau augo karvių produktyvumas: nuo 3007 kg 1975 metais iki 3550 kg pernai.

Per trejus pirmuosius šio penkmečio metus, augalininkystės padalinyje darbo našumas pakilo 37 procentais. Tai pasiekta, šakinio valdymo pagrindu tobulinant darbų organizavimą, plačiau naudojant dirvoms įdirbti galtingus traktorius su plačiabariais agregatais.

BENDROS SEIMOS JAUSMAS

Kad įvyktų ženklios permainos žmonių tarpusavio santykiuose, kolektyvo mikroklimato pasikeitimai, reikia nemažai laiko tarpo. Ir vis dėlto, būtent pastaraisiais metais ypač išryškėjo išaugęs mūsų kolūkiečių sąmoningumas, atsakomybės už bendrus kolūkio reikalus jausmas. Specialistų ir padalinio vadovų santykiai su žmonėmis vis mažiau remiasi grubiu įsakinėjimu, o daugiau — tarpusavio pagalba ir pastiprinimu.

Ypač ryškiai įstrigo į atmintį epizodai iš senųjų pernykščių metų išbandymų.

„Valanda, antrą, trečią dulkia įkyrus lietus, o kombainininkai nelipa iš kabinų, laukia giedros prosvaitės. Niekas jų neragina pasilikti, nesiskirstyti į namus. Žmonės patys supranta, kaip svarbi jų ištermė mūsų už duoną.“

„Vakaro prieblanda gaudia laukus. Vis sunkiau sėjėjui Antanui Blauzdžiui įžūrėti barą dirvoje.“

— Gal užteks, Antanai? Rytą bus lengviau.

— Ne, rytą bus dar šlapiau. Reikia skubėti, kol dar galima sėti.

Šitas atsakomybės už patikėtą darbą jausmas pernai padėjo mūsų žemdirbiams, nekviečiant tulkų iš miesto, supilti į arodus po 32 centnerius grūdų iš hektaro, nepalankiausiomis sąlygomis pasėti žiemkencius, aprūpinti žiemai gyvulius pašarais.

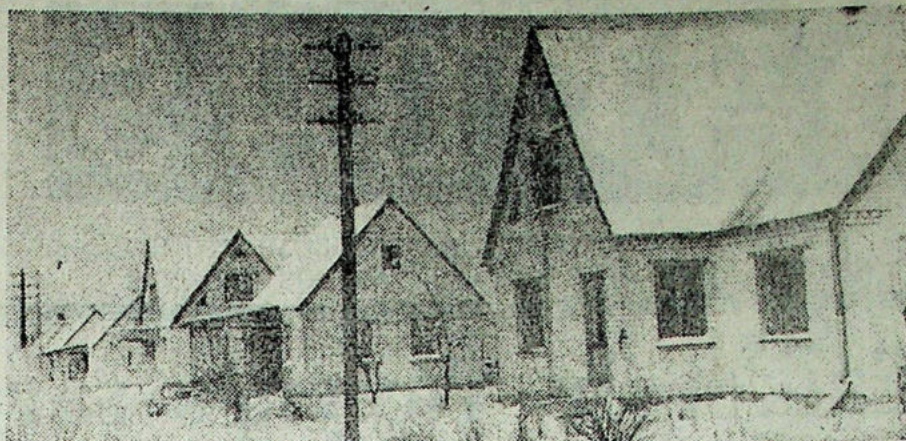
Yra kolūkyje šeimų, kurių sutarimu, darbštumu negalima atsidžiaugti. Jų tarpe — Onos ir Broniaus Maskoliūnų šeima. Jei pasakytum, kad Maskoliūnai taušoja kolūkio turtą taip pat kaip savąjį, — išsireikščiau netiksliai. Šie žmonės yra įsitikinę, jog visuomeninė nuosavybė svarbesnė už vieno kurio nors kolūkiečio turtą, nes kolūkio ekonomikos augimas lemia daugelio šeimų materialinę gerovę. Šią pažiūrą Maskoliūnai įrodė nuoširdžiu darbu. Jau dveji metai sandėlyje, kur darbuojasi Ona, javų sėkla paruošiama iki pirmosios klasės kondicijų dar prieš Naujuosius metus. Nebuvo tokio atvejo, kad neužbaigtų patikėto darbo ar jį prastai atliktu mechanizatorius Bronius Maskoliūnas. Savąją duoną augintojo profes-

slį jis laiko garbingiausią, ta patį pasididžiavimą skiepia ir savo vaikams. Sūnus Sauliukas, besimokąs viurnėje, skuba į talką kolūkiečiams dorojant derlių visur, kur tik praverčia jo jaunos rankos. Ateityje jis ruošiasi rinktis tėvo profesiją. O vyresnysis Maskoliūnų sūnus — Vilniaus V. Kapsuko valstybinio universiteto mokslo pirmūnas, pasirinkęs biologo specialybę.

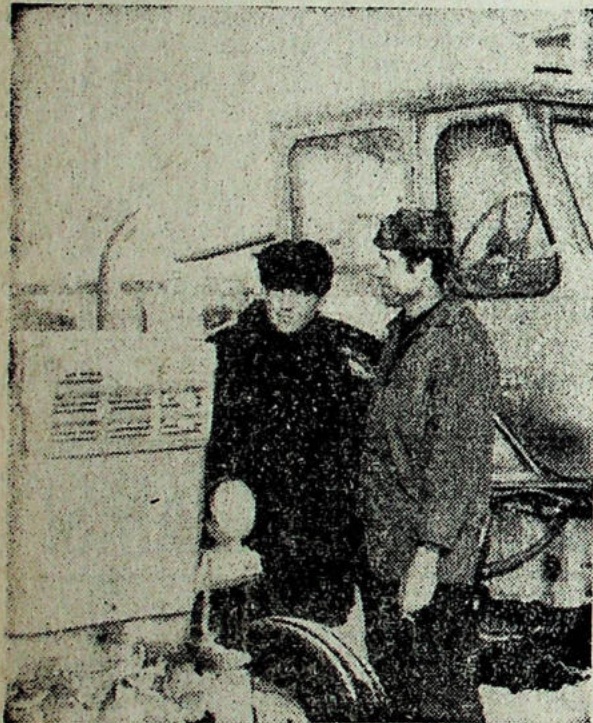
Kita tokia pareiginga ir darni šeima — Bronius ir Marytė Poviliūnai. Pastaraisiais metais Marytė — vyriausia melžėja karvių fermoje. Jos sutarimas su darbo draugėmis, principingumas, rikiuojant darbus ir skirstant pašarus, padėjo fermoje susiklostyti nuoširdiems žmonių tarpusavio santykiams. Todėl kolūkyje nuosekliai didėja pieno gamyba. Jei šio penkmečio pradžioje mūsų parduodamo valstybei pieno 35 procentai patekdavo į pirmąją rūšį, tai pernai pirmąsio pieno realizavome jau 97 procentus.

Mechanizatorius Bronius Poviliūnas elgė metų aprūpina galvijus geriamu vandeniu. Niekad pastaraisiais metais nebuvo atsitikimo, kad karvės ganykloje liktų nepagirdytos. Tuo Bronius kasdien pasirūpindavo be ypatingų raginimų, priminimų, savo sąžinės liepiamas. Bet kuriame bare kolūkiečių sąžiningumas, atsakomybės jausmas ir padeda sukurti sklandaus, ritingo darbo atmosferą, siekti vis geresnių gamybinių rodiklių.

REDAKCIJA

Kolūkyje išaugo graži gyvenvietė, kurios fragmentas šioje nuotraukoje.

Kasmet kolūkio technikos parkas papildoma nauja technika, o mechanizatoriai rupestingai paruošia jiems priskirtus traktorius ir žemės ūkio inventorių naujiems darbymečiams.

NUOTRAUKOJE: pirmąjį kolūkio mechanizatorių darbo veteraną Antaną Blauzdį ir Bronius Maskoliūną.

Levaniškio kolūkio pirmųjų gyvulininkystės darbuotojų grupė: galvijų fermos zootechnikė-selektininkė Aldona Renčienė, karvių melžėja Irena Vareikienė, Stasė Sakėnienė, fermos vedėja Zita Skaržauskienė, karvių melžėja Janina Kiveliene, Zuzana Jakubonienė, vyr. zootechnikas Alfredas Gilydis. Vyt. Bagdono nuotraukos

...Nevalia jiems būt užmirštieiems!

Jau tik tie, kuriems šiandieną per penkiasdešimt, be- gali prisiminti per kulkų lie- tu nueitą kiekvieną savo žingsnį ir pilka kareivio miline apsisiautusias jau- nystės metus. Seniai tai bu- vo? Tai kodėl vis dar ne vienam žilagalviui frontini- kui sapnuose tebetrata au- tomatai, sapnuojasi Kurli- ančių pelkės, Kursko lau- kai?.. Seniai tai buvo? O senūčiukė motina vis dar tebeglosto žvilgsniu ant sie- nos kabančią niekad nebe- sensiančio jaunučio kario nuotrauką.

Apie visuomet gyvą ne- pargrįžusių iš baisiausio žmonių karo atminimą mena ir nereti laišukai, ad- resuojami Anykščių tarpra- joniniam kariniam komisa- riatui. Neseniai vienas jų atkeliavo iš Celiabinsko sri- ties Juriuzanės miesto Dar- bo Raudonosios Vėliavos ordino Kirovo mechaninės gamyklos. Rašė jmonės Re- volucinės, kovinės ir darbo šlovės muziejaus direktorius Leonidas Surinas, daugia- tūkstantinio gamyklos dir- bantiųjų kolektyvo vardu prašydamas padėti išsiai- šinti žemiečio seržanto Ni- kolajaus Cernecovo amžino- lo poilsio vietą.

Kas besuskaituos, kiek Didžiojo Tėvynės karo die- nomis į įvairiausius tarybi- nės šalies kampelius ve- kiančiųjų dalių vadams teko išsiuntinėti artimiesiems pranešimus apie didvyrišką Tė- vynės gynėjų mirtį. Tokį pranešimą gavo ir Cerneco- vo šeima: „Jūsų sūnus ko- voje už socialistinę Tėvynę, budamas išlikimas karinei priesaikai, parodęs didvyri- kumą ir drasą, 1944 metų liepos mėnesio 25 dieną kri- to narsiuju mirtimi...“. Ten pat buvo nurodytas ir lietu- viškas vietovardis, kur nu- stojo plakusi devyniolikme- čio kario širdis.

Nugriaudėjus Pergalės sa- liutams, Cernecovai ėmėsi ieškoti širdžiai brangaus kapo, ketindami tenai apsi- lankyti, atvežti ant jo gim- tinės smilčių saujelę. Bet veikiai atkeliavo atsakas, jog pranešime paminėtos vietovės, kaip tokios, Lie- tuvoje nėra... (Galimas at- vejis, jog vietovardis pra- nešimą rašiusiųjų buvo blo- gai nugirstas ar neteisingai parašytas — aut.). Po ku- rio laiko namiečiai vėl ban- dė ieškoti, ir vėl tas pats. Seržanto pavardė nebuvo rasta ir kruopščiai patikri- nus visus Lietuvos karių kapinėse palaidotųjų sąra- šus. Tuomet į paieškas įsi- jungė Nikolajų į frontą iš- lydėjusios gamyklos krašto- tyrininkai. Sugretinus kario žuvimo datą bei paskutinę jo dalinio kovų vietą, jiems pavyko išsiaiškinti, jog jų žemiečio širdis nustojo pla- kusi vaduojant Kavarsko prieigas...

Tada į Anykščių tarpra- joninį karinį komisariatą iš- Juriuzanės ir atkeliavo lai- skas su anksčiau minėtu me- chaninės gamyklos Revolu- cinės, kovinės ir darbo šlo- vės muziejaus prašymu. Po tyrimų buvo nustatyta, jog visi, žuvusieji vaduojant Kavarsko apylinkes, buvo palaidoti Kurklių karių ka- pinėse, čia amžinam poilsui, be abejonės, buvo atgabi- ni ir Nikolajaus palaikai...

Neseniai mechaninės ga- myklos muziejuje šalia juod- bruvio seržanto nuotraukos dar buvo užrašas — „palai- dojimo vieta nežinoma“. Dabar, prabėgus trisdešimt keturiems metams, čia pa- talpintas iš Anykščių kari- nio komisariato atkeliavęs raštas: „Pranešame, kad Ju- su žemiečio, žuvusio už Ta- rybų Lietuvos išlaisvinimą, pavardė įrašyta į žuvusiųjų Tėvynės vaduotojų sąrašus. Kurklių miestelio karių ka- pinių marmuro lentoje iš- kalta pavardė“...

Nugalėti priešui reikėjo šautuvų. O šautuvams lai- kyti — jaunų rankų. Nors išėjo vaikiniai motinų palai- minti ir kasdien laukiami, bet ne visiems devynios kul- kos pro šalį lėkė... Tūkstan- čių tūkstančiai jų liko gulė- ti po obeliskais. Kaip ėjo gretomis, taip gretomis ir suguldyti. Kurklių karių ka- pinėse tas gretas papildė dar vienas — devyniolikme- čio seržanto Nikolajaus Cernecovo kapas, kurį aną rudenį pirmąsyk aplankė gi- minaičiai iš tolimojo Celi- binsko, padėjo puokštę ug- niažiedžių aštrių.

Ir kaip neprisiminti nuo- stabių poeto Roberto Ruž- destvenskio eilučių: „Ne- valia jiems būt užmirštieiems! Reikalinga šitai ne miru- siems, reikalinga — gy- viams!“. Todėl, kad šventas žuvusiųjų atminimas skati- na mus ne tik nuosekliai kovoti už Taikos išsaugoji- mą, tarptautinio įtempimo mažinimą. Tai skatina mus gyveniti ir dirbti taip, kad niekas ir niekada nedrįstų pakelti ginklo prieš tarybinę liaudį, liaudį karžyge.

A. Gnižinskas,
L. Vaitonis

Rajone didelis dėmesys skiriamas jaunimo kariniam-patriotiniui auklėjimui, mei- lės gimtojam kraštui ugdymui, tarybinės liaudies revoliucinių bei kovinių tradicijų ugdymui. Tuo ypatingai rūpinasi SDAALR pirminės organizacijos, rajone veikia jaunimo karinio-patriotinio auklėjimo fakultetas, mokyklose steigiami kovinės šlo- vės kampeliai, kambariai, organizuojami susitikimai su Didžiojo Tėvynės karo vete- ranais.

NUOTRAUKIOJE: apie šlovingąsias Ginkluotąsias Pajėgas Anykščių antros vi- durinės mokyklos moksleiviams dešimtokams R. Girskui, V. Misiūnui, S. Striukui, R. Karveliui, V. Talačkai pasakoja rajono karinio komisariato darbuotojas V. Ma- simcovas.

Vyt. Bagdono nuotr.

Žuvo kovoje už socialistinę Tėvynę

Sioms Socialinio aprūpi- nimo skyriuje esančioms by- loms, šiems pagelsti spėjū- siams dokumentams daugiau kaip trisdešimt metų. Da- viau kaip trisdešimt metų motinos tebelaukia grįžtan- čių namo sūnų, daugiau kaip trisdešimt metų laiška- nešys dešimties rajono gy- ventojų atneša ne laukiamus laiškus, bet pensiją, kuri paskirta jiems už žuvusius kovoje sūnus.

„Jūsų sūnus kulkasvaidi- ninkas Pegasijus Stepanovi- čius Kudrešovas kovoje už socialistinę Tėvynę išlikimas karinei priesaikai, parolęs didvyriškumą ir narsumą, žu- vo 1945 metų balandžio 19

d. Palaidotas su kariškom iškilėmis Vokietijoje, Bran- denburgo apygardoje, Brui- lovo kaimo kapinėse“, — to- kį pranešimą gavo Irena Kudriašovienė.

Kaip nebedaug jos sūnui Pegasijui buvo likę iki Per- galės! Bet ja buvo lemta iš- vysti kitiems žygio drau- gam.

Dvidešimt šešerį metų Jerofejus Orlovas iš Naujo- nių kaimo 1943 metų kovo 21-ąją mirė vokiečių nelais- vėje.

Gindamas socialistinę Tė- vynę buvo sužeistas ir 1943 metų kovo 21-ąją mirė nuo žaizdų dvysdešimt penkerių metų Povilas Juozapavičius.

Storių kaimo. 1945 metų sausio 12-ąją sužeistas mi- rė skiemonietis raudonarme- tis Josifas Abramovas.

Kiekviename ūkyje, kiek- vienoje apylinkėje gyvena buvę liaudies gynėjai. Di- džiojo Tėvynės karo vete- ranai, jie visiems žinomi, jie gerbiami, dažni svečiai jau- nimo vakaruose, komjauni- mo susirinkimuose, mokyk- lose.

Tačiau pagarbos verti ne vien tie, kurie drasiai kovė- si frontuose, kovojo už nau-

ją gyvenimą. Už taikos ryt- mečius, už laimę turėtume būti dėkingi ir karių tė- vams. Tiems žmonėms, ku- rie išaugino sūnus ir išly- dėjo juos į frontą, dar ir dabar tebelaukia sugrįžtan- čių... Aplankykime tokius tė- vus, pagerbkime juos sven- čių metu, suteikime jiems įvairiapusišką paramą, su- rinkime ir užrašykime pris- iminimus apie žuvusius ko- voje jaunuolius.

Vyt. Bagdono

Išpūdingos permainos Levaniškyje

atkelta iš prae- t

SVIESESNIS GYVENIMAS, TURINGESNIS LAISVALAIKIS

Auganti kolūkio ekonomi- ka sudaro tvirtą pamatą kasmet didinti darbo apno- kėjimą, geriau tenkinti vi- sus buitinius ir kultu- rus levaniškių porei- kius. Lygia greta rūpi- nams, kad žmonės turėtų sa- lygas šeiminiškai tvarky- tis pagalbiniame ūkyje, gau- ti iš jo daugiau naudos. Pa- teiksiu bent vieną ryškesnį pavyzdį. Praėjusiame penk- metyje dar daugelis kolūkie- čių ganydavo savo karves prastose natūraliose ganyk- lose. Aišku, mažoka tada ir pieno iš jų primeldavo. Da- bar šiam tikslui suteikiame daugiametį žolį arba kul- tūrinių ganyklų sklypus. Rū- pestingai juos tręsdami ir prižiūrėdami, kolūkiečiai ge- riausiai aprūpina savo gyvulius pašarais. Iš to nanda ir jiems, ir valstybei. Antai, pernai iš kolūkio fermų re- alizavome 1080 tonų pieno, o kolūkiečiai iš pagalbinių ūkių pristatė į surinkimo punktus 600 tonų pieno.

Siame penkmetyje sparčiai auga kolūkio gyvenvietė. Kiemuose gausėja laisvųjų mašinų. Apie pasiturtį žemdirbių gyvenimą galima būtų daug pasakoti, pateik- ti išpūdingus statistinių du- omių. Bet kur kas svarbiau, man rodosi, tai, kad šian- dien žemdirbys ne vien su- geba kaupti pinigų taupo- mojoje kasoje, bet ir išmo-

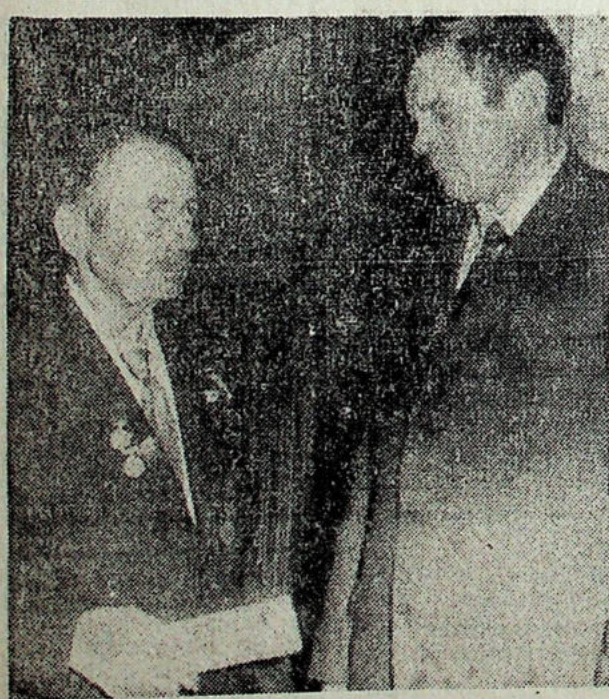
ko juos taip panaudoti, kad jo šeimos gyvenimas tapų įdomesnis, sviesesnis.

I kurio kolūkiečio butą beužsukti, pamatysi skoni- gai išdėstytus dailius bal- dus, įaukiai įrengtus kam- barius. Spalvotų televizorių skaičius mūsų gyvenvietėje artėja prie penkiolikos.

Dailiam kambarių sutvar- kymui atilinka nuolat gra- žėjanti sodybų aplinka. Bet kuriame kieme stiebiasi de- koratyviniai medžiai ir krū- mai, vasarą daugybę spalvų pražysta gėlynai. Puiki gy- venvietė dabar, dar jauke- nė ji taps po keleto metų, kai krūmai ir medeliai prie sodybų išaugs, subijos, kai Nevėžio pakrantė nupūs pasistiebę parko medžiai.

Dažna savaitgalį mūsų kolūkiečiai išvyksta pasi- žmonėti po stambiuosius respublikos miestus, aplan- ko teatrų spektaklius, spor- tinius renginius. Kasmet 10—12 mūsų kolūkiečių su turistiniais keliais iš- vyksta į broliškas res- publikas, žavisi nuostabiais gamtos vaizdais, meno kū- riniais.

Levaniškičiai puikiai su- pranta, jog jaukia buitį, pa- siturima gyvenimą, užtikrin- ta vaikų ateitį jiems garan- tuoja išmintinga Komunistų partijos agrarinė politika. Nėra abejonės, jog rinkimų diena mūsų kolūkio žmonės visi kaip vienas balsuos už komunistų ir nepartinį blo- ko kandidatus, už dar gra- žesnio kolūkinio kaimo su- kurimą.

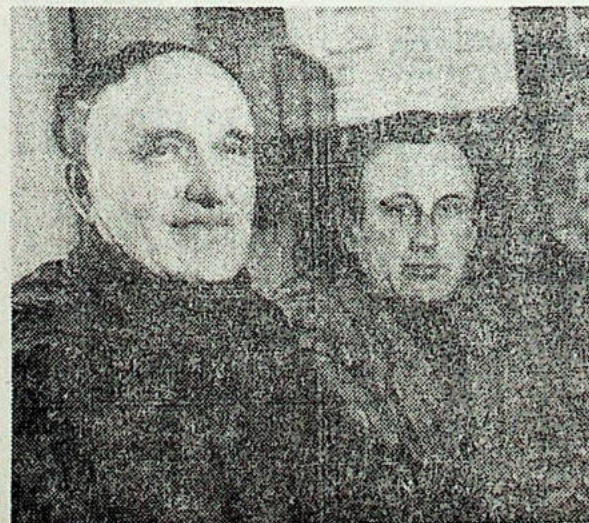

Prasmingą gyvenimo kelią praėjo Jonas Ilčiukas. 16 Lietuviškos diužijos sudėtyje gynė Tarybų šalį nuo prie- šų, vėliau aktyviai įsijungė į atkuriamąjį darbą. Ilgą laiką buvusįjam kariui teko vadovauti J. Biliūno kol- ūkiui. Dabar Jonas Ilčiukas — personalinis pensininkas, tačiau karo ir darbo veteranas dažnas svečias mokyklo- se, rajone vykstančiose šventėse, Elmininkų bandymų stoties eksperimentinio ūkio darbuotojų susirinkimuose. Jonas Ilčiukas teisėtai gali pasididžiuoti ir savo partinio darbo slaužu. O komunistu jis tapo dar 1940-aisiais.

Praeitų metų gruodžio mėnesį Jonas Ilčiukas kaip delegatas dalyvavo Anykščių rajono X partine- je konferencijoje. Nuotraukoje matome Didžiojo Tėvynės karo dalyvį Joną Ilčiuką kartu su Elmininkų bandymų stoties eksperimentinio ūkio Niūronių skyriaus valdytoju Vladu Siukščiu.

Vyt. Bagdono nuotr.

Veteranai lieka rikiuotėje

„Aukštakalnių“ kolūkyje gyvena 23 Didžiojo Tėvynės karo dalyviai. Dauguma jų, kaip Bronius Tunkevičius, komunistas Ignas Kiškis, Kostas Verikas, Stasys Jan- čiūra, Aleksas Baranauskas dar tebedirba kolūkyje, jau- nimui rodo gražius pasiaukojamo darbo pavyzdžius.

Tik gerus žodžius tenka išgirsti apie ūkio augalų apsaugos agronomo, Didžiojo Tėvynės karo dalyvio Jo- no Juozapavičiaus darbą. Jo kruiting puošia Darbo Rau- donosios vėliavos ordinas, VLOPP sidabro, bronzos me- daliai, jam įteiktas LTSR Aukščiausiosios Tarybos Pre- zidiumo garbės raštas.

Alfonsas Karaliūnas fronto keliais pražygiavo tuks- tantais kilometrais, Pergalės aidą išgirdo Vokietijoje, netoli Berlyno. Dabar veteranas triūsia kolūkyje staty- bininku, domisi menu. Kiekvienas užsukęs į kolūkį na- stebi originalius vaizdinės agitacijos standus. Tai A. Ka- raliūno darbai.

NUOTRAUKIOJE: du iš didelio būrio aukštakalnių Didžiojo Tėvynės karo dalyvių (iš kairės į dešinę) staty- bininkas A. Karaliūnas ir augalų apsaugos agronomas J. Juozapavičius

Vyt. Bagdono nuotr.

POREIKIS KNYGAI

„Mylėkite knygą, ji palengvins jums gyvenimą, draugiškai padės susigaudyti margoje ir audringoje minčių, jausmų, įvykių piniavojė, ji išmokys jus gerbti žmogų ir pačius save, uždegs meile pasauliui, žmogui“ — pasakė M. Gorkis. Dabar, kai nuolat didėja poreikis knygai — neįsamišiam išminties ir žinių šaltiniui, tie klasiko žodžiai tampa pranašingi, dar reikšmingesni.

Miesto ir kaimo žmonės turi daug sukaupę knygų. Joms jau nel darosi ankšta butuose, sunku sutalpinti lentynose. O kai kurios iš seniau įsigytų, kelis kartus perskaitytų tampa nereikalingomis. Jos praverstų kitiems. Bet dar pasitaiko atvejų, kad gyventojai jiems nereikalingus leidinius meta į makulatūros krūvą, nors gal kai kurie iš jų kitam labai reikalingi, seniai ieškomi.

Panaudotas, turtinčias paklausa knygas superka knygynai. Ir kaip matosi, tos knygos ten ilgai neužsigyli, atranda skaitytojus... Tačiau ne visi, ypač kaimo gyventojai, linke parduoti perskaitytas knygas, dar nesinaudoja šiomis paslaugomis. O gal net apie tai negirdėję, nežino kokiomis sąlygomis priimami panaudoti leidiniai. O reikėtų, jog knygos neužsigulėtų arba veltul nedingty, jų gyvenimas prasitęstų, jos būtų skaitomos.

UŽUOJĀUTOS ŽODŽIAI

Tapo įprasta, mirus žmogui, pareikšti laikraštyje užuojautą velionio artimiesiems. Užaučia bendradarbiai, draugai, kaimynai...

Tačiau kartais parašomi perdėtai jausmingi, nenatūraliai skambantys tekstai, kuriais tarsi norima atkreipti dėmesį į save, o ne užjausti nelaimės ištiktą žmogų. Redakcija panašius užuojautos tekstus nededa, pasiūlo juos parašyti paprastais žodžiais, kuriuos sakytumė velionio artimiesiems. Tad kam tu sentimentalumų, gudravimų reikia rašyti? Juk jeigu juos tartume žodžiu, tai skambėtų nenatūraliai, žmogus vargu, ar tuo norėtų patikėti. Užjauktume be perdėtų sentimentų, be įmantrybių, paprastai, aiškiai.

„O ATSIPRASyti PAMIRSO“

Nedideliame kolektyve, kur dirba kelios moterys, jos buvo geros draugės. Atrodė, viena kitą suprantančios, randančios daug bendros kalbos, besidalijančios džiaugsmiais ir rūpesčiais.

Tačiau kartą viena iš jų pasigedo pinigines su pinigais. Ir nei iš šio, nei iš to buvo pradėta įtarinėti tyli, mažiau kalbanti už kitas bendradarbė. Daug ašarų ji išlėjo, nekaltai įtarinėjama, piktų žvilgsnių varstoma. Atsirado „liudininkų“, kurioms buvė kai kas įtartino, nesuprantamo.

Bet bevaginant bendradarbę, netrukus paaiškėjo, jog pinigai buvo pamesti, atsirado sąžiningas radėjas. O jei nebūtų grąžinti pinigai? Kokia nepelnyta nuoskauda į kiekvieną žmogų! Pinigai atsirado, bet viešai apkaltintosios atsispausti bendradarbės nesusiprato. Reiškia, viskas gerai, mes apsirikiome... Bet argi ne gėda po to pažvelgti į akis apšmeižtam darbo draugui, argi mokėjus kaltinti, nereikėtų ir nuosirdžiai, garsiai atsiprašyti? Deja, tai padaryti bendradarbės pamiršo...

A. Rūtenis

užsienio lietuvių spaudoje

KO VERTAS GARBES ŽODIS

JAV prezidentas D. Karteris kiekvieną pažadą mėgsta sutvirtinti garbės žodžiu. Praėjusiais metais jis, pavyzdžiui, užtikrino NATO vadovus, kad lėšos, kurias jo šalis skirs ginklavimuisi, bus padidintos trim procentais. Neseniai prezidentas dar kartą prisiminė duotąjį žodį.

„Bet kaip su prezidento ne kartą sudėtais pažadais — pirmoje vietoje rūpintis liaudies poreikiais? — klausia „Laisvė“. Ir atsako: „Jis seniai pamiršo jau duotą tą „garbės žodį“ ir milijonais dolerių mažina socialiniams projektams lėšas“.

PAŽISTAMAS BRAIZAS

Daugelį metų viso pasaulio spaudoje, nesuskaitomose fotografijos parodose mirgėjo nuotrauka, padaryta Pietų Vietname: pagyvenęs žmogus taikosi pistoletu į jaunuolio smilkinį. Siurpus vaizdas! Po kelių sekundžių jaunuolis krito negyvas...

„Laisvė“, dar kartą atspausdinusi šią nuotrauką, pateikia po ją tokį parašą: „Nguyen Ngok Loanas, buvęs Pietų Vietnamo sostinės Saigono policijos viršininkas, šauna į jauną vietnamietį. Kal Saigono režimas ir Jungtinės Valstijos karą pralaimėjo, žudikas Loanas paspruko ir susirado šiltą vietą čia Amerikoje. Jis yra valgyklos savininkas Burko mieste“.

„Vilnis“, tarytum pratešdamas šį kraupų pasakojimą, viename straipsnyje primena, kad tokių „žudikių, bėgusių iš Lietuvos paskui Hitlerį, Amerikoje rasime ne vieną desetką“.

VIENĄ KALBA, KITA DARO

Jungtinių Amerikos Valstijų Imigracijos ir natūralizacijos tarnyba jau kelinti metai neduoda leidimo įvažiuoti į šalį Kanados Komu-

nistų partijos generaliniam sekretoriui V. Kašanui. Cikagiškė „Vilnis“, komentuo-dama šį faktą, rašo: „Kas neatsimena, kiek Baltųjų rūmų atstovai Belgrado konferencijoje kėlė triukšmą dėl laisvės žmonėms keliauti. Ir, kaip žinia, triukšmas buvo nukreiptas prieš TSRS ir kitas socializmo šalis. Na, o kokios laisvės laikosi mūsų valdžia?“.

NESULAIKYSI UPES BĖGIMO

Brukline (JAV) leidžiamas pranciškonų organas „Darbininkas“ viešai prakeikė visus, kurie susitinka su atvykusiais į Jungtines Valstijas turistais iš Tarybų Lietuvos. Labiausiai įtūžusį autorių siutina tai, kad „...jiems pavyksta susirasti tokių (t. y. vietinių — red.), kurie, jiems išvažiavus, verbuoja keleivius į Lietuvą“.

„Laisvė“ j tai atsako, kad kiekvienas padorus tautietis, kiekvienas, kuris myli Lietuvą, ne tik nevengia kontaktų su gimtuoju kraštu bei iš jo atvykstanciais svečiais, bet tų kontaktų tiesiog ieško. Ir priduria, jog šių metų vasarą aplankyti Tarybų Lietuvą vėl pasiryžę nemažai pažangiai ir realiai mąstančių žmonių.

LYGYBĖ AMERIKONISKAI

„Laisvės“ redaktorius Antanas Bimba tradiciniame „Krislių“ skyrelyje, kuriuo pradedamas kiekvienas laikraščio numeris, rašo: „Šiandien Jungtinės Valstijos susideda iš 51 valstijos. Kiekviena valstija turi Vašingtono po du senatorius. Taigi, dabar senatas susideda iš 102 narių.“

Šiandien juodieji žmonės sudaro daugiau kaip 20 procentų šios šalies gyventojų. Taigi ir senate jie turėtų turėti mažiausiai 20 atstovų. Tuo gi tarpu jame randame tik vieną juodą senatorių“.

Tai didi pastaba!

TOKS TOKI PAZINO

Šią mažytę repliką „Laisvė“ paskyrė Lietuvos ir Lenkijos nacionalistinės emigracijos tarpusavio santykiams: „Kokie iš tų mūsų lietu-

viškių vaduotojų yra Lietuvos patriotai, parodo, kad ir jų išsivijoje bendradarbiavimas su lenkais. Jie nebendradarbiauja su tais lenkais, kurie simpatizuoja dabartinei Lenkijai, kurios santykiai su Tarybų Lietuva yra labai geri, bet su fašistuojančiais, reakciniais lenkais, kurie irgi dabartinę Lenkiją „vaduoja“ ir nori sugrąžinti senąją Lenkiją su senuoju režimu, kuri buvo pasisavinusi Lietuvos sostinę Vilnių. Lenkiškieji „vaduo-tojai“ atvirai sako, kad Vilnius yra Lenkijos miestas ir jis jai turįs priklausyti...“.

Dovanokime šių eilučių autoriui už ne visiškai sklandų rašinio stilių. Tačiau ir vieny, ir kity „patriotų“ veidą jis parodė labai vykusiai.

KASDIENINIAI ROPESCIAI

Išskirtus pirmajam sniegui, daugelio JAV šiaurinių valstijų gyventojai sunerimo: kokia bus ši žiema? Jeigu tokia, kaip pernai — speiguota, gausi sniego, — daugeliui šeimų vargo neišvengti. Paprasto buto apšildymas, pavyzdžiui, tada kainavo po šimta dolerių per mėnesį.

„Dirbantiems ir turintiems santaupų, — rašo „Vilnis“, — ne taip jau didelė problema. Bet dvidešimčiai milijonų amerikiečių, gyvenantiems iš socialinio aprūpinimo pašalpų, yra apie ką pagaiuoti, o ypač, kai administracija ketina apkarpyti socialinio aprūpinimo programą...“.

TRUMPOS MELO KOJOS

Cikagoje išeinantis lietuviškių nacionalistų laikraštis „Naujienos“ paskelbė sensacingą „naujieną“: Lietuvoje visose mokyklose, pradedant vaikų darželiais ir baigiant universitetu, pamokos dėstomos rusų kalba. Gimtajai kalbai, teigia laikraščio redaktoriai, per savaitę paliktos tik dvi pamokos.

„Vilnis“, kreipdamasi į savo skaitytojus, ironiškai įspėja: „Tik nesijuokite! Tokių dalykų tas laikraštis parašo ir daugiau“.

(ELTA)

Scenoje H. Ibseno drama

Šį mėnesį su Valstybiniu akademiniu dramos teatro kolektyvu buvo sudaryta sutartis, jog Anykščių kultūros rūmų scenoje teatras rodys du spektaklius per mėnesį. Ir štai praėjusį sekmadienį anykštėnai turėjo galimybę pamatyti šio teatro surengtą spektaklį — pasaulinės dramaturgijos klasiko Henriko Ibseno 5 veiksmų dramą „Laukinė antlė“. Spektaklį režisavo LTSR laudies artistas H. Vancevičius. Pagrindinius vaidmenis atliko LTSR laudies artistas H. Kurauskas, šio teatro aktorai J. Rygertas, T. Valsieta, G. Jasūnaitė, V. Tomkus, I. Leonavičiūtė, A. Zigmantavičius, R. Kirkilionytė ir kiti.

Norinčių pamatyti spektaklį buvo tiek daug, kad teatro kolektyvas drama „Laukinė antlė“ parodė du kartus.

M. Alksnėnaitė

Redaktorius ST. VINCIONAS

ROBERTUI KORSAKUI
Netekus brangiausio žmogaus — mamytės, nuosirdžiai užuojautą reiškia

Vyno pramonės gamybinio susivienijimo „Anykščių vynos“ akumulatorinių vežimėlių remonto brigados darbuotojai.

ALBINUI REPECKAI
Netekus mylimo tėvelio, nuosirdžiai užuojautą reiškia
Anykščių sviesto gamyklos valruotojai.

Cerniachovskio kolūkio Pašilų karių fermos melžėjos nuosirdžiai užjaučia PRIMĄ KATI-NIENĘ, motinai mirus.

Gilaus liūdesio valandą, mirus mylimam tėveliui, nuosirdžiai užjaučiame GEDIMINĄ LAPINSKĄ.

Anykščių sviesto gamyklos Kurklių separavimo skyriaus darbuotojų kolektyvas

Anykščių sviesto gamyklos pirminė partinė organizacija reiškia nuosirdžiai užjaučia GEDIMINUI LAPINSKUI, mirus tėveliui.

Anykščių sviesto gamyklos pirminė partinė organizacija nuosirdžiai užjaučia ALBINĄ REPECKĄ dėl jo tėvelio mirties.

Liūdesio valandą, mirus mylimam mamytei VITOLDĄ DAGĮ nuosirdžiai užjaučia „Lenino keliu“ kolūkio valdyba, pirminė partinė ir profsąjunginė organizacijos.

ŽINIOS

APIE BENDRĄ PIENO GAMYBĄ IR PRIMELZIMĄ IS KARBES PER PARĄ 1979 m. vasario 12—19 DIENOMIS, LYGINANT SU PRAEJUSIŲ METŲ TUO PACIU LAIKOTARPIU

Okio pavadinimas	Bendra pieno gamyba proc., lyginant su 1978 m.	Iš karvės kg		Okio pavadinimas	Bendra pieno gamyba proc., lyginant su 1978 m.	Iš karvės kg	
		per parą	+,-, lygt. su 1978 m.			per parą	+,-, lygt. su 1978 m.
Svėdasai	111	8,1	+0,7	„Gimtoji žemė“	95	6,0	-0,4
Kurkliai	108	8,6	+0,5	Sodininkystės t. ūkis	93	8,9	-0,8
„Anykščių šilėlis“	104	8,4	+0,3	K. Staro	93	6,7	-0,4
„Svyturys“	103	8,6	+0,2	„Gintaras“	89	6,6	-0,7
„Pirmyn į komunizmą“	103	7,6	-0,1	„Ąžuolas“	87	6,7	-0,9
Jakšiško t. ūkis	102	7,0	—	Raguvelės t. ūkis	87	5,7	-0,9
Naujasodžio t. ūkis	102	5,4	—	„Gegužės pirmoji“	86	6,6	-1,3
M. Melnikaitės	101	5,4	+0,4	„Aušra“	86	6,3	-1,0
Levaniškis	99	7,6	+0,3	Štaškūniškio t. ūkis	84	7,1	-1,5
„Nevėžis“	99	7,4	-0,2	„Puntukas“	83	6,9	-1,0
„Atžalynas“	99	6,6	-0,5	„Aukštakalnis“	80	6,0	-1,6
„Vienybė“	98	4,1	-0,2	„Už taiką“	79	4,1	-1,3
Elmininkų eksp. ūkis	97	8,0	-0,4	Cerniachovskio	76	5,7	-1,9
„Atėitis“	97	7,0	+0,3	Surdegis	69	4,3	-1,8
Skiemonys	97	6,0	-0,3	Aknystų pagalb. ūkis	68	6,3	-3,4
Andrioniškis	96	6,4	-0,3	RAJONE:	93	6,6	-0,5
„Lenino keliu“	95	7,7	-0,3	Anykščių rajono valstybinės statistikos Informacinė skaičiavimo stotis			

PRATEŠKIME PRENUMERATA

Dauguma rajono gyventojų spaudą yra užsiprenumeravę visiemis metais, tačiau kai kurie anykštėnai spaudą yra užsisakę tik pirmam ketvirčiui.

Tokių respublikinius leidinius, kaip „Buitis“, „Gėnys“, „Jaunimo gretos“, „Kooperatininkas“, „Mokslas ir gyvenimas“, „Mūsų gamta“, „Mokslievis“, „Sparnai“, „Svyturys“, „Sluota“, „Tarybinė moteris“, „Zvaigždutė“, leidžiama tik pratęsti. Naujai užsisakyti nėra galimybės. Leidiniams „Valstiečių laikraštis“, „Pergalė“, „Socialistinė teisė“, „Seima“, „Kolektyvinis darbas“ prenumerata

neprilimama. Kitus respublikinius žurnalus, centrinius ir respublikinius laikraščius galima pratęsti, o taip pat ir naujai užsisakyti.

Centriniai laikraščiai pratęsimi iki kovo mėnesio 10 dienos.

Respublikiniai leidiniai — iki kovo 18 dienos.

Spaudos užsakymus priima rajono ryšių skyriai, visuomeniniai spaudos platinimo tojai ir „Sąjunginės spaudos“ skyrius.

E. Juozapavičienė
„Sąjunginės spaudos“
Anykščių rajono skyriaus viršininkė

Dėkojama

Nuosirdžiai dėkojame Skiemonių kolūkio pirmininkui J. Augustinui, valdybai, Skiemonių sektoriaus karių fermos darbuotojams, giminiams, kaimynams, visiems užjautusiems ir padėjusiems mums, laidojant mylimą vyrą ir tėvelį Joną Augustiną. Žmona ir vaikai

Rinko Panevėžio spaustuovės Anykščių skyrius, Pergalės 35, spaudė Ukmergės spaustuovė, J. Janonio 31. Spausdinama rotacine mašina. Inde kas 67352 (šeisena antradienis, ketvirtadienis ir šeštadienis pusė „Pravdos“ formato. Tir. 10.834 Užsak. Nr. 224